

decât mântuirea, ca adică păzindu-ne fecioria să câștigăm viața cea veșnică? Cred cuvintelor tale și doresc ca să petrecem în feciorie ca astfel să pot câștiga răsplătire de la Hristos, Domnul meu".

Julian s-a aruncat la pământ, închinându-se lui Dumnezeu și zăcea întins cu fața în jos, glăsuind așa: "Întărește, Doamne, făgăduința ce se face între noi". Iar fecioara Vasilisa, văzând pe mirele său la pământ, rugându-se, îndată și dânsa s-a plecat la rugăciune. Deodată s-a cutremurat temelia camerei în care se aflau ei și o lumină negrăită a strălucit atât de mult, încât lumânările ce ardeau în cameră s-au întunecat de acele raze cerești și s-a făcut o dumnezeiască vedenie mare, venind pe de o parte Împăratul mării Hristos, cu mulțime nenumărată de îngeri în haine al-be, iar pe de altă parte Împărăteasa și Stăpâna Preacurată, de Dumnezeu Născătoarea, cu cete de fecioare. Atunci se cântau de amândouă cetele cântări cerești. Apoi, apropiindu-se doi bărbați luminați, încinși cu brăie de aur și, ridicând pe Julian și pe Vasilisa de la pământ, le-au pus pe pat o carte mare și frumoasă; iar împrejurul patului stăteau patru bătrâni creștini, frumoși la chip, care țineau niște pahare de aur pline cu aromate, din care ieșea multă mireasmă negrăită, care umplea camera. Unul din bătrâni a zis către dâșii: "Iată, în aceste pahare se închipuiește desăvârșirea voastră, pentru că sunteți fericiți; căci, biruind dulceața cea vremelnică a veacului acestuia, v-ați sârguit spre cea veșnică, care la inima omului nu s-a suit. Deci, citește, Iuliane, cele scrise în această carte a vieții"! Privind Julian, citea numele lor cele scrise cu litere de aur, astfel: Julian cel ce s-a lepădat de lume, pentru dragostea Mea, va fi în numărul acelor care nu s-au însoțit trupește cu femeile. Iar Vasilisa, care este cu inima dreaptă și cu fecioria neprihănită, se va rândui în ceata fecioarelor celor ce urmează Fecioarei Maria, Maicei Mele celei Preacurate". Citind Julian acestea, cartea s-a închis și de amândouă părțile mulțime de bărbați și fecioare, purtători de lumină, bucurându-se într-un glas, au zis: "Amin". Apoi bătrânul iar a zis către Julian și fecioara Vasilisa: "În această carte, pe care o vedeți, sunt scriși oamenii cei curați, cei buni, cei nemincinoși, cei smeriți, cei blânzi, cei ce au suferit primejdii și necazuri, și, în sfârșit, cei ce atât de mult au iubit pe Hristos, încât pentru dragostea Lui n-au cinstit mai mult nici pe tată, nici pe mamă, nici pe femeie, nici fii, nici moșii, nici bogății și nimic din cele lumești; ba chiar și sufletele lor nu le-au cruțat, spre a le da pentru Hristos, într-un al căror număr v-ați învrednicit și voi".

Zicând acestea către dâșii acel cinstit bătrân, îndată s-a depărtat de la ochii lor acea vedenie dumnezeiască, iar acea fericită pereche, Julian și Vasilisa, fiind plini de negrăită bucurie, cealaltă vreme a nopții au petrecut-o în psalmi și cântări. Apoi, făcându-se ziuă, părinții, rudeniile și toți cei adunați la nuntă se veseleau, socotind că s-a săvârșit fapta însoțirii mirelui cu mireasa, neștiind însă nimeni de acea preaminunată însoțire duhovnicească. Julian și Vasilisa viețuiau împreună în curăție și într-o întreagă înțelepciune, păzindu-și neprihănită fecioria, ascunzând această taină înaintea oamenilor, încât nici părinții lor, nici rudele, nici alți oameni nu aveau cunoștință despre această feciorească petrecere, până ce mai pe urmă a arătat-o Domnul, spre folosul multora.

După puțină vreme, au încetat din viață părinții lui Julian și ai Vasilisei, lăsându-le foarte multă avere. Ei, având viața lor cea duhovnicească liniștită, au zidit două mănăstiri, una pentru bărbați și alta pentru femei, apoi, despărțindu-se, el s-a făcut călugăr în cea bărbatească, iar ea în cea femeiască.

Deci, la Sfântul Julian, erau ca la zece mii de frați, din cei ce cu osârdie slujeau lui Dumnezeu. Asemenea și Sfânta Vasilisa, într-o a sa mănăstire a adunat până la o mie de mirese lui Hristos, din fecioarele cele curate, ba încă și mulțime de femei. În acea vreme era doi păgâni împărați: Dioclețian (284-305) și Maximian (286-305), fiind prigonire cumplită asupra creștinilor, care, străbătând prin toate țările și tulburând Biserica lui Hristos s-au apropiat și de hotarele acelei țări în care viețuiau Sfinții Julian și Vasilisa, încât mulți din cei credincioși se aflau în mare tulburare și frică.

Sf. Julian împreună cu frații cei din mănăstirea lui, ca la zece mii, cu episcopul și clericii adunați acolo în același timp, s-au adus lui Dumnezeu jertfă mirositoare după ce au făcut mari minuni în fața poporului păgân încât chiar fiul și soția guvernatorului s-au lepădat de păgânism primind să moară pentru Hristos iar Vasilisa împreună cu multe fecioare au primit și ele cununa muceniei.

(Sinaxar)